

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. Перник, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20231700500043 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по жалба от С. С., чрез адв.М. Г. - особен представител по чл. 47, ал. 6 от ГПК, против решение № 1284/01.12.2022 г. по гр.д. № 197/2022 г. на РС - Перник в частта, с която С. С. е осъдена да заплати на „Водоснабдяване и канализация“ ООД на основание чл. 79, ал.1 ЗЗД сума в размер на 1201,15 лева - главница за ВиК услуги - доставка, отвеждане и пречистване на питейна вода на адрес: *** за периода от 26.07.2019 г. до 26.11.2021 г., ведно със законна лихва от депозирание на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на 140,13 лева - лихва за забава, начислена за периода 26.08.2019 г. до 12.01.2022 г. Със същото решение в тежест на С. С. са възложени разноски съгласно чл.78 от ГПК.

В жалбата по развити подробни съображения се иска отмяна на решението в обжалваната част като неправилно и незаконосъобразно и вместо него се постанови ново решение, с което се отхвърлят изцяло исковете, включително в частта за разноските. Основно се оспорват изводите на РС, че ответницата е била собственик, нито е била носител на ограничено вещно право на ползване на процесното жилище; необосновано съдът е приел, че процесното жилище е придобито по време на брака на ответника, без по делото да

са събрани каквито й да било доказателства относно наличието на брак към 1996 год. Счита, че не е доказано количеството доставени ВиК услуги. Възразява се още, че неправилно РС е възприел и кредитирал заключението на вещото лице, в резултат на което е постановил неправилно решение.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК „Водоснабдяване и канализация“ ООД изразява становище за неоснователност на жалбата, като първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка по делото, както и правилно е кредитирал заключението на вещото лице, като се иска потвърждаване на решението.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно.

По доводите на жалбоподателя за недопустимост на първоинстанционното решение:

Ищецът е въвел в исковата молба като основание на претенцията (чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК) неплатени задължения по консумирана питейна вода и отведена канална вода за периода от 26.07.2019 г. до 26.11.2021 г. Не се споделя доводът на жалбоподателя, че съдът е присъдил суми претендирани от ищеца за реално доставени ВиК услуги, а от събраните по делото доказателства е видно, че са начислени „служебно доставени ВиК услуги“, т.е. съдът е присъдил сумите на неспредявано от ищеца основание. Ищецът в исковата молба е посочил всички фактически обстоятелства по см. на чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК от значение за възникването и съществуването на вземането и на които се основава искът - дължима от ответника- потребител на услугите ВиК цена на услугите В и К по консумирана питейна вода и отведена канална вода в процесния имот за процесния период, която услуга се осъществява при условията на публично известни Общи условия. Наведените твърдения досежно начина на начисляване на потребената вода не формират основанията на иска по смисъла на чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК, и следователно не представляват, респ. не обосновават изменение на иска по основание по см. на чл. 214, ал. 1 ГПК. Обстоятелството как е била начислявана потребената вода касае разрешаването на спора по същество, а основанията на иска (чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК) е именно консумирана питейна вода и отведена канална вода, каквото е заявено в исковата молба. Поради това обжалваното решение е допустимо.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

През исковия период отношенията между водоснабдителните предприятия и потребителите се уреждат с Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на ВиК системи, както и Закона за регулиране на В и К услуги /ЗРВКУ/. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредбата, както и §1, т.2 от ДР на ЗРВКУ, потребители на услугите ВиК са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. От приложения по първоинстанционното дело нотариален акт за покупко-продажба № ***, том ***, дело 634/1996 г. се установява, че ответникът С. П. С. е

придобила по покупко-продажба правото на собственост върху процесния апартамент. Посоченият нот. акт има правопораждащо действие за придобиването на собствеността и е предвиден от закона способ за придобиване и доказване на собственост върху недвижим имот, поради което сам по себе си е достатъчен за доказването право на собственост на ответницата на процесния имот и доколкото последната не е оспорила по реда на чл. 193 ГПК авторството на подписа си, като купувач в нот. акт, респ. липсата на възражения и доказателства от ответника за настъпила промяна в собствеността след 1996г. Ето защо следва извод, че в качеството на собственик ответникът е потребител на услугите ВиК за процесния апартамент, съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредбата и §1, т.2 от ДР на ЗРВКУ. Възражението на ответника, че процесното жилище не е придобито по време на брака на ответника към 1996 год. е недопустимо с оглед забраната на чл. 271, ал. 1, изр. последно ГПК за влошаване на положението на жалбоподателя и при положение, че ищецът не е обжалвал първоинстанционното решение. Това е така, защото дори да се приеме, че процесното жилище не е закупено по време на брака на ответника към 1996 год., то това не означава, че не е собственик на имота – напротив би обосновоало отговорността му като единствен и изключителен собственик на имота, защото в посочения нот. акт ответникът е посочен като единствен купувач.

За пълнота следва да се посочи и приложената по първоинстанционното дело декларация по [чл. 14 ЗМДТ](#) от 03.02.2014 г., изходяща и подписана от ответницата С. П. С., с която същата е декларира имота, описан в исковата молба, като е посочила, че притежава 4/6 ид.ч. от собствеността, при посочено придобивно основание - нотариален акт за покупко-продажба № ***, том ***, дело 634/1996 г. Независимо, че данъчната декларация е била подадена за установяване на имущественото състояние на задълженото лице за данъчни цели към 2014г., но в последната въззивникът е декларирал, че е собственик на 4/6 ид.ч. от процесния имот, т. е. налице е изявление изхождащо от С. П. С., с което признава правото на собственост върху обсъждания имот. Декларацията по [чл. 14 ЗМДТ](#) няма правопораждащо действие за придобиването на собствеността, но съдържа изявления на декларатора като данъчно задължено лице пред административен орган за определени факти, в т. ч. и такива, свързани с притежаване правото на собственост върху процесния недвижим имот. Декларацията по [чл. 14 ЗМДТ](#) представлява частен свидетелстващ документ и удостоверява неизгодни за издателя факти (правото на собственост върху имота), поради което този документ има материална доказателствена сила. Посочената декларация се отнася за процесния имот и същата е подадена и подписана от С. П. С., доколкото последната не е оспорила по реда на чл. 193 ГПК авторството на подписа си, като издател на декларацията, нито верността на удостовереното от нея. Това извънсъдебно признание в декларацията по [чл. 14 ЗМДТ](#) се преценява от съда по реда на [чл. 175 ГПК](#) и с оглед останалите данни по делото – нотариален акт за покупко-продажба № ***, том ***, дело 634/1996 г., както и обстоятелството, че в приетото извлечение от сметка е видно, че партидата за процесния имот е разкрита на името на ответницата с аб. номер ***, и е задължено лице по смисъла на ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС. Декларацията по [чл. 14 ЗМДТ](#) е обсъдена в съвкупност с всички останали

доказателства по делото, без да ѝ се придава някакво друго решаващо за спора значение. В настоящото производство, качеството на клиент/потребител на ответника се установява въз основа на всички доказателства по делото, преценени в тяхната съвкупност и в този смисъл е приетото в определение №220 от 01.03.2017г. по гр.д. № 4084/2016г. на ВКС, IV г.о., постановено по идентичен казус. От ответника не са представени и доказателства, оборващи извода, че в периода, за който ищецът претендира цената на услугите ВиК, ответникът продължава да е собственик на този апартамент – напр. доказателства за настъпила промяна в собствеността след подаване на декларацията през 2014г. Именно при такава преценка на доказателствената съвкупност следва извод за съществуващо право на собственост на ответницата при съответните квоти, т. е. за качеството ѝ на потребител на услугите ВиК – чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредбата и §1, т.2 от ДР на ЗРВКУ. Като потребител на услугите В и К от присъединен към водоснабдителната система обект, ответникът е страна по договор при общи условия /ОУ/ за получаването на услугите от водоснабдителната система на „В и К“ ООД, гр. Перник, които ОУ са утвърдени от ДКЕВР с решение № ОУ-09 от 11.08.2014г. са общоизвестни и са публикувани по реда на чл. 8 от Наредба № 4/2004 г. в редица издания на периодичния печат и са влезли в сила, като обвързват всички абонати на В и К доставчика, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите.

Съдебно-счетоводната експертиза /ССЕ/ пред РС е установила /и въз основа на приложени карнетни картони/, че отчитането на консумираната питейна вода е извършвано на база съгласно Общите условия за предоставяне на В и К услуги на потребителите. За периода 26.07.2019г до 26.11.2021 година за адрес *** абонатен номер *** са отчетени общо 765 кум. м питейна вода доставена, отведена и пречистена съгласно Общите условия за предоставяне на В и К услуги на потребителите. Съгласно Общите условия за предоставяне на В и К услуги на потребителите при липса на индивидуални водомери по 6 куб.м при топлофициране жилище и по 5 куб. м. при нетоплофицирано жилище за всеки обитател, като сумата се завишава всяко тримесечие 1.00 куб. м. за всеки обитател, като стойността на ВиК услугите е в размер на 1801,72 лева главница. Лихвата за забава на вземането за стойността на ВиК услугите е 210,20 лева, считано от 03.10.2019г. до 12.01.2022г. Районният съд е обсъдил обстойно СИЕ, която не е задължена да прави заключението си единствено по приложените по делото документи, а може и въз основа на такива, които не са представени по делото – справка и проверки в счетоводството и ведомостите на страните или трети лица и пр., включително ако при извършването на експертизата се открият нови материали, които имат значение по делото, но по които не му е била поставена задача, като в последния случай вещото лице е длъжно само да ги посочи в заключението си. ССЕ е изготвена въз основа на вписванията, извършени в счетоводните книги на ищеца, чиито констатации не са опровергвани от други доказателства по делото и които настоящият състав кредитира по реда на чл. 202 от ГПК. По делото са събрани писмени доказателства и заключения на вещо лице, въз основа на което следва, че извършените от ищеца вписвания в счетоводните книги са достоверни, в т.ч., че стойността на ВиК услугите в имота е в размерите, посочени в счетоводните сметки. Изпълнението на това задължение на ищеца, съчетано с приложението

на чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ – търговските книги на ищеца да служат като доказателство за фактурираното и осчетоводеното от него количество и стойност на ВиК услугите, налага извод, че по делото е доказано, че ищецът е изпълнил задължението си за реално доставяне на ВиК услугите в процесния имот за процесния период.

Въззивният съобразява, че от изложените факти от ССЕ, че отчитането на консумираната питейна вода е извършвано на база съгласно Общите условия следва, че количествата вода са изчислявани по правилото на Общите условия, които възпроизвеждат правилото чл. 39, ал.5, т.1 Наредба № 4/2004 г. Съгласно разпоредбата на чл. 39, ал. 5, т. 1 от Наредба № 4 за потребители, които нямат монтирани водомери на водопроводните отклонения и индивидуални водомери, месечното количество изразходвана, отведена и пречистена вода да се заплаща: по 6 куб. м при топлофицирано жилище и по 5 куб. м - при нетоплофицирано жилище за всеки обитател. Съгласно ал. 6 на същата разпоредба до поставянето на индивидуални водомери в сгради - етажна собственост, или на водопроводно отклонение с повече от един потребител определените в ал. 5 количества вода се завишават всяко тримесечие с по 1,0 куб. м за всеки обитател. Съдът като съобрази Наредба № 4/2004 г. и Общите условия за потребителите на вода на "ВиК" - дружествата, намира, че в хипотезата, касаеща ответника - а именно липса на надлежно монтиран от служителите на "ВиК" водомер, за ищеца е възникнала възможност да начисли за жилището на ответника, за което не се спори, че е топлофицирано и обитавано от 1 обитател по 6 куб. м. вода на обитател. Начинът на отчитане и заплащане на използваната вода на база измерени водни количества чрез общи и индивидуални водомери, максимално защитава интересите на потребителите. Текстът от наредбата е в съответствие с принципа за максимална справедливост на отчитане на изразходваното количество вода, включително и в отношенията между различните групи потребители. Когато има потребители, които не са монтирали индивидуални водомери в жилищата си, липсва друг способ за отчитане на потребената от тях вода, съответстващ на принципа за справедливост по отношение на останалите потребители, които са монтирали измервателни средства. Разпоредбата на чл. 39, ал. 6 от Наредба № 4/14.09.2004 г. е създадена да стимулира потребителите, които не са изпълнили задължението си, да поставят индивидуалните водомери в най-кратък срок, което е от полза за всички страни. По силата на чл. 11, ал. 4 и 5 от цитираната Наредба № 4/2004 г. задължение на потребителя на услугите В и К е да постави индивидуални водомери, като доставката, монтажът, проверката, поддържането и ремонтът на индивидуалните водомери са задължение на потребителите. Крайният срок на действие на разпоредбата е поставянето на индивидуалните водомери. Твърдението, че тази разпоредба противоречи на общия принцип, залегнал в останалите текстове на наредбата за заплащане на реално извършена услуга, както и на принципа за равнопоставеност на гражданите е неоснователен и съдържа необоснована икономическа санкция по отношение на потребителите е неоснователно. Задължение на всеки потребител е да постави в жилището си индивидуални водомери за отчитане на изразходваното количество вода, прогласено в общите условия за предоставяне на услугите В и К. Целта на законодателя е да мотивира всеки един от потребителите да постави индивидуални водомери. Непоставянето на тези водомери води до невъзможност за

точното отчитане на изразходваното количество вода, а оттам и до неравнопоставеност на потребителите. Нормативните административни актове са подзаконови актове, които имат предназначението да детайлизират, да дорегулират разпоредбите на закона. В случая разпоредбите на чл. 39, ал. 5 и 6 от Наредба № 4/2004 г. не противоречат, а са в съответствие с материалноправните норми на Закона за регулиране на В и К услуги и на Закона за водите, както е и в съответствие с целите на същите. Липсват данни за възражения на потребителя, депозираните пред доставчика по отчетите по карнета, респ. липсват данни за възражения и доказателства на потребителя пред доставчика и по делото за наличието на поставени в жилището си индивидуални водомери за отчитане на изразходваното количество вода. Поради което следва, че ответникът не е изпълнил задължението по чл. 11, ал. 4 и 5 от цитираната Наредба № 4/2004 г. да постави индивидуални водомери в имота, което не е опровергано от други доказателства по делото. Поради това съдът приема, че определянето на дължимите се суми е било извършено в съответствие с нормативно установените изисквания за това.

Предвид горното, въззивният съд приема, че всички възражения в жалбата относно материалната легитимация на ответника, стойността и начинът на начислената стойност на ВиК услугите са неоснователни и че по делото е доказано количеството на доставената до процесния имот ВиК услуги. След като въззивникът- ответник е собственик на 4/6 ид. ч. от процесния водоснабден имот, той дължи 4/6 от стойността на потребените в жилището ВиК услуги за процесния период, или сума в размер на 1201,15 лева, за който размер и период сумата е установена от РС с обжалваното решение. По делото е установена дължимостта на цялото главно вземане, като липсват обосновани и конкретни доводи в жалбата относно лихвата за забава, поради което и претенцията за лихва е установена по основание и размер за процесния период, съответно ответникът е задължен за 4/6 от търсената мораторна лихва, т.е. за сумата от 140,13 лева, за който размер и период сумата е установена от РС с обжалваното решение.

С решението в обжалваната част РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските, правилно установени и разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноси по въззивното производство.

Въззиваемият претендира и доказва разноси по въззивното производство 251 лв. – заплатено възнаграждение на особения представител по чл. 47, ал. 6 ГПК, както и претендира ю. к. възнаграждение, което с оглед правната и фактическа сложност на делото и фактът, че въззивното дело е разгледано в рамките на едно съдебно заседание, съдът определя на 100 лв., съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 ЗПП, вр. чл.25, ал. 1 НЗПП, които общо 351 лв. с оглед неоснователността на жалбата, се дължат от жалбоподателя

изцяло.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1284/01.12.2022 г. по гр.д. № 197/2022 г. по описа на Районен съд – Перник в обжалваната му част.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН *****, да заплати на "Водоснабдяване и канализация" ООД, ЕИК 823073638, гр. Перник, ул. "Средец" № 11, сумата 351 лв. – разноси по въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____